

geval weer de samenwerking met de systematici nodig is, daar er nog steeds verwarring heerst over de juiste benaming der talrijke soorten (meest Pyraliden en enkele Noctuiden). Bij de inleidende hoofdstukken neemt de behandeling van de „systematic characters” even veel plaats in als die over de „bionomics” (voornamelijk levensgewoonten en afhankelijkheid van het klimaat). De drie laatste, iets uitgebreidere hoofdstukken (totaal zijn er 9) handelen over de natuurlijke vijanden, bestrijdingsmaatregelen en aanbevelingen voor toekomstig onderzoek. Aan het baanbrekend werk door VAN DER GOOT en HAZELHOFF op Java vericht is de nodige aandacht geschonken. — KALSHOVEN.

Kweek van *Ectropis bistortata* Goeze. In het voorjaar van 1954 kweekte ik van deze vlinder een flink aantal rupsen. Deze kweek was zeer eenvoudig en gemakkelijk en de rupsen groeiden voorspoedig op van het berkenblad, dat voor mij het dichtst bij de hand was.

In ieder geval zijn ze de moeite van het kweken al waard om de eigenaardige kleuren-tekening, die uit wit, geel, grijs, donker bruin en zwart bestaat en in enigszins gevlamde banen over de lengte van de rups loopt. In volwassen toestand zien ze er tevens nogal stokerig uit, waardoor ze op verschroeiide houtjes lijken. De verpopping geschiedt in de grond.

Omstreeks de tweede helft van Juni kwamen de meeste vlinders te voorschijn, doch een tiental poppen bleef overliggen. Ook in de periode, dat de tweede generatie vliegt (19.VI tot 22.VIII) of de eventuele derde (10.IX tot 14.XI) verscheen de vlinder niet.

Het eerste exemplaar kwam op 15 Januari van dit jaar uit, daarna volgden er op 27 en 30.I, 1, 11, 13, 16 en 23.II, waarvan 5 ♀♀ en 3 ♂♂. Twee poppen waren inmiddels doodgegaan. Volledigheidshalve vermeld ik nog, dat ze al die tijd in een onverwarmd vertrek hadden gestaan. De grootte van de vlinders maakt geen verschil met die van de eerste generatie.

Het lijkt mij geenszins onmogelijk, dat dit blijven overliggen zich ook in de natuur kan voordoen. Wij vangen dan in dit geval in feite geen exemplaren van de eerste generatie, doch zeer verlate dieren van de tweede generatie van het vorige jaar, doch dat is niet te controleren.

De vraag dringt zich nu bij mij op, of het voorkomen van een derde generatie wel juist is. Temeer, omdat die „alleen in zeer gunstige jaren optreedt en zeer partiëel is” (Catal. ЛЕМРКЕ). Het vangen alleen bewijst m.i. niets, want dit zouden eveneens verlate vlinders kunnen zijn. Wat bijv. te denken van het zeer late exemplaar, dat BERK ving op 14 November 1943? Het is mij niet bekend, of profondervindelijk een derde generatie vastgesteld is. Het kan daarom interessant zijn, als andere verzamelaars ook eens kweekproeven nemen. We zouden dan wat meer te weten kunnen komen omtrent het overliggen van deze poppen.

W. OORD, Potterstraat 16, Deventer.

[Deze interessante kweek bewijst, dat de zomergeneratie ook al partiëel is, omdat niet alle poppen nog hetzelfde jaar uitkomen. Maar verder kan er geen enkele conclusie uit getrokken worden. Het zeldzaam voorkomen van exemplaren, die we als een derde generatie zouden kunnen beschouwen, doet al vermoeden dat het ook bij kweken niet altijd zal voorkomen, dat rupsen, afkomstig van zomervlinders, nog hetzelfde najaar de vlinder zullen leveren. Maar het is zeker een nader onderzoek waard. — LPK.]

Tiende Internationaal Entomologisch Congres. Dit zal van 17 tot 25 Augustus 1956 in Montreal in Canada gehouden worden. De voorzitter zal zijn Dr W. R. THOMPSON, de secretaris de heer J. A. DOWNES, Division of Entomology, Science Service Building, Ottawa, Ontario, Canada.